

[Niels Jørgen Nielsen.]

og kontrollen med fisk under fiskeriministeriet, har sin naturlige forklaring i vort centralstyres opdeling i erhvervsministerier, men det kan ikke være forklaring på, at f. eks. honning sorteres under indenrigsministeriet, og ud fra en saglig vurdering er det heller ikke umiddelbart indlysende, at det skal være handelsministeren, der fastsætter fedtindholdet i konsummælk. Det må være muligt at forenkle og rationalisere på dette område, men jeg føler mig ikke overbevist om, at forslaget om at samle alle nødvendige forskrifter vedrørende produktion og omsætning af levnedsmidler i én lov, og under én styrelse vil være den mest hensigtsmæssige løsning, selv om det ved en overfladisk vurdering kan lyde meget besnærende.

Fra socialdemokratisk side har vi også fået forelagt et forslag til folketingsbeslutning om forurening, og dér mødte man også det samme slogan: alt samlet i én lov og under én styrelse. I dette forslag betragtes f. eks. pesticidrester i fødemidler som forurening — jeg mener med rette — men alle vil formodentlig være enige om, at levnedsmiddelkontrollen nødvendigvis må beskæftige sig med pesticidrester. Der er en så nøje sammenhæng mellem levnedsmidlernes forurening og sundhedsproblemer, at de ikke kan skilles ad. Dette fremhæver jeg som et eksempel på, at når man i såvel levnedsmiddelovgivning som lovgivning om forurening kræver én lov, én styrelse for hele området, så er det en teori, der ikke kan give en rationel, praktisk løsning.

Når det gælder den animalske produktion, er det i visse tilfælde nødvendigt med en kontrol på selve produktionsstedet, f. eks. over for konsummælk, og det er i alle tilfælde nødvendigt med en slagterkontrol på så tidligt et tidspunkt, at ansvaret for uheldige forhold kan placeres hos den pågældende producent, sådan som det har været praktiseret i mange år. På dette område er der tale om en veterinærkontrol. Det gælder for såvel varer til hjemmemarkedet som varer

til eksport, og denne kontrol må ud fra et sagligt synspunkt som andre områder af veterinærvæsenet have sin administrative placering under landbrugsministeriet. Så meget mere som levnedsmiddeloven ikke blot bør omfatte kontrolforanstaltninger, men tillige sigte mod at skaffe befolkningen den bedst mulige kost rent ernærings- og kvalitetsmæssigt.

Tilsvarende synspunkter gælder for at bevare fiskeriområdet under fiskeriministeriet, hvorunder forskning og undersøgelser på fiskeriområdet naturligt hører hjemme. Kontrollen vedrørende selve produktionen og den industrielle behandling, herunder fremstilling af mere eller mindre grydeklare retter, for hvilke der bør påbydes varedeklARATIONER og andre for forbrugerne værdifulde oplysninger, kræver speciel sagkundskab og et betydeligt laboratorieapparat. Det bør overvejes, om denne kontrol bør ligge hos kommunerne som nu eller i amterne. Meget synes at tale for, at det ville være mest hensigtsmæssigt med en placering i amterne, idet man kunne henvisse administrationen til de amtskommissioner eller sundhedskommissioner eller amtsmiljøkommissioner, som det også af andre grunde vil være ønskeligt at få oprettet til afløsning af de kommunale sundhedskommissioner.

En sådan amtslig levnedsmiddelkontrol bør koordineres med den virksomhed, der udfoldes af statens levnedsmiddelinstitut, og hvis det under en sådan ordning bliver nødvendigt med de 3-4 landsdelslaboratorier, der har været tale om at oprette i tilknytning til de kommunale levnedsmiddel-laboratorier, så må amtskontrollen også koordineres med disse. De kommende år vil formodentlig give en hastig vækst i produktudvikling, hvad der vil øge kravene til levnedsmiddelinstittuttets virksomhed.

Når det drejer sig om kontrollen i omsætningsleddet, er forholdene væsentligt anderledes, end når det gælder produktion og industriel behandling: Kontrollen i omsætningsleddet omfatter først og fremmest de